

חַת־ת לַיּוֹם רֵאשׁוֹן פְּרָטִית פְּקוּדֵי כ"ג אָדָה ה'תשפ"ה

מְקַדֵּשׁ לַמַּעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / ראשון עם רש"י.

תפקידו של משה לדאג לכך שהמשכן יהיה בנוי ולכן הוא חלק תפקידים לאנשים שונים: הלויים היו צריכים לטפל בפרוק וההקמה של המשכן, ולשאת אותו. איתמר, בנו הצעיר של אהרן, היה ממנה עליהם. בצלאל היה ממנה על הכנת הדברים למשכן והיתה לו רוח הקדש להכין בדיוק את מה שה' רצה. אהליאב עזר לו. התורה מספרת לנו כמה היה מכל סוג של תרומה שנתנה למשכן. כמה זהב, כמה כסף, כמה נחשת.. כל הדברים האלו שמשו לבנות את המשכן לה'.

תְּהִלִּים / יום כ"ג לַחֲדָשׁ, פְּרָקִים ק"ח-ק"ב

בפרק ק"ט אומר דוד המלך "כי עני ואביון אנכי ולפי חלל בקרבי". למה מתכוון דוד המלך? למה כונתו באומרו שיש לו חלל בלב? הגמרא מסבירה שדוד המלך אמר שיש לו חצי ריק בלב- החלק בו נמצא בדרך כלל היצר הרע. לדוד המלך לא היה יצר הרע, הוא "הרג" אותו על ידי תעניות. בתנאי, האדמו"ר הזקן מלמדנו, שזה הכונה צדיק, אדם שאין לו יצר הרע. למרביטנו, יש יצר טוב וגם יצר רע, ועלינו להלחם כל הזמן כדי שהיצר הטוב ינצח. (ה' ברא את דוד המלך עם יצר הרע שאפשר להרגו, אבל זה לא קים אצל כלם). כל אדם בעולם נותן לה' נחת מיחדת ושונה מהשני ומביא סוג אחר של אור לתוך העולם.

תניא / לקויטי אמרים פרק ל"ז (כ"ג אדר שנה פשוטה)

כלנו מחכים בקצרו רוח שמשח יבא.

למדנו בפרק הקודם שמשח יגיע, אלקות תתגלה בעולם כמו בזמן מתן תורה. בפרק הזה מראה האדמו"ר הזקן שהמצוות שאנו מקיימים בזמן הגלות, הן הגורמות לכך להתרחש. אם תסתכלו סביבכם בחדר, תוכלו לראות כל מיני דברים. כסאות, או ספות, שלחנות, משחקים, מאכלים, דפים... כל הדברים האלה מקבלים את החיות שלהם מקלפת נגה, מעין קלפה שמסתירה על הקדשה. זה מה שמאפשר את הגלות. מצב בו הקדושה מסתרת.

כשאנו מקיימים מצוה, אור ה' נכנס לעולם - לתוך הדברים בהם השתמשנו כדי לקיים את המצוה. כעת במקום לקבל חיות מהקלפה, הם מקבלים חיות מהקדשה. והדברים הגשמיים בעולם מאירים באור ה'.

למרות שנוכל לראותו רק כשמשח יבא, האור כבר מאיר במצוה שקיימנו.

כך נוכל להבין את מאמר חז"ל: "שכר מצוה מצוה". האדמו"ר הזקן מסביר שהשכר הוא המצוה עצמה. המצוה שקיימנו היא הגורמת לשכר של הגאולה שיקרה-האור של ה' שמאיר בעולם, במקום שבו שכנה בעבר הקלפה.

למען האמת, לא רק בדברים גשמיים אפשר שאור ה' יאיר בהם, גם הנפש הבהמית שלנו יכולה. כאשר משתמשים בכח הנפש הבהמית לקיום מצוה זקוקים לעזרתה של הנפש הבהמית. חיות שמשתמשים בה כדי לקיים מצוה, היא מקבלת אור אין סוף- אור מיחד שגם הוא מאיר בה. ואפילו הנפש הבהמית נהיית חלק מהקדשה.

כך נוכל להבין את דברי הגמרא: אם אדם משתמש בכל כחו לומר מלים של תורה, הוא לא ישבח אותם. אם לא, הוא ישבח. מדוע? שכחה היא מהקלפה של הגוף. אבל כאשר מחלישים את קלפת הגוף, על ידי שמוש בכל הכחות למלים של תורה ותפלה, הקלפה כבר לא נמצאת שם כדי להשכיח. הקלפה הזו הופכת גם היא לחלק מהקדשה.

היום יום / כ"ג אדר

היות והיום יום נכתב בשנה שהיו בה שני חודשי אדר (שנה מעברת) נלמד שני קטעי "היום יום" מדי יום!

כ"ג אדר א' - הקטע הזה ב"היום יום" לקוח ממכתב שכתב האדמו"ר הרי"צ לרב שחש צער. הוא חי באמריקה והצטער שלא מצליח להשיג משהו עם היהודים האמריקאים שלא היו מעניינים ביהדות. הרבי הרי"צ יעץ לו עצה מה לעשות וגם הוראה כיצד עליו להתבונן בעצמו:

הרבנים הם הראש של היהודים. כמו בגוף, הראש צריך להיות בריא כדי שכל הגוף יהיה בריא. כאשר הרבנים חזקים ובריאים ברוחניות, זה ישפיע על כל היהודים האחרים בהתאם.

כ"ג אדר ב' - גם היום יום זה מדבר על תפקידו של הרב!

לרב יש אחריות מאוד גדולה. הוא יכול לעזור לכל כך הרבה יהודים לקיים מצוות... אבל אם הוא מורה להם לעשות את הדבר הלא נכון, הוא יכול חס ושלום לגרום להרבה אנשים לעבר עברה.

להיות מזכה הרבים - לעזור לאנשים רבים לקיים מצוות, זו זכות ומצוה מאוד גדולה! אולם לגרום להרבה אנשים לעשות את הדבר הלא נכון זו עברה חמורה מאוד.

רב צריך לדאג ולהקפיד על כל הפסקים וההחלטות שעושה בגלל שהם מאוד משמעותיים. ויוצרים

הבדל גדול לנשמה שלו.

רב עומד תמיד בפני שתי אפשרויות הזדמנות לעשות דברים נפלאים או חס ושלום דברים גרועים. לכן רב צריך להבין שכל החלטה היא ענין משמעותי, ולקחת את האחריות הזו באפן רציני ביותר.

ספר המצוות / מצוות עשה ה'

המצוה היומית, **מצוות עשה ה'** היא אותה מצוה שלמדנו אתמול - כל יהודי צריך להתפלל מידי יום.

רמב"ם / הלכות תפלה פרקים ה', ו', ז'

פרק ה'- היום לומדים עוד הלכות הנוגעות לתפלה. אנו לומדים שמונה דברים שעל האדם להשתדל לעשות בעת שמתפלל תפילת שמונה עשרה (עמידה) שהיא החלק העקרי של התפלה.

1. יש להתפלל בעמידה
 2. יש לפנות לכיון בית המקדש (במקומות רבים לכיון מזרח)
 3. הגוף צריך להיות נקי לתפלה
 4. הבגדים צריכים להיות מסודרים, עלינו לנעל נעלים.
 5. עלינו לעמוד במקום מתאים, עדיפות בתוך בית הכנסת.
 6. אומרים את תפילת שמונה עשרה בלחש.
 7. משתחוים במקומות הנכונים בעת התפלה
 8. ישנם אנשים הכורעים על הרצפה בעת אמירת תחנון אחרי התפלה.
- פרק ו'-** הרמב"ם מלמד שעלינו להיות בזמן לתפלה, ולא להתחיל לעסק בדברים אחרים כאשר מגיע זמן התפלה, כמו אכילת ארוחה או תספורת.

פרק ז'- לומדים אלו ברכות אומרים בזמנים אחרים במשך היום. כגון קריאת שמע שעל המטה וברכות השחר. הרמב"ם גם אומר לנו שעלינו להקפיד לומר מאה ברכות מידי יום. (אם מתפללים שחרית, מנחה וערבית ולובשים טלית ותפילין, כבר יש 89 ברכות. אם נוטלים ידים ומברכים ברכת המזון, יש עוד 7 ברכות, אז זה לא אמור להיות מספיק מדי להגיע למאה ברכות ביום).

זרכי החסידות / הפרשה החסידית - פקודי

בחמש לומדים על המשכון, אבל זו לא הפעם הראשונה, למדנו על המשכון קדם. אם מתבוננים בשני המקומות בהם מדבר על המשכון, אפשר לראות הבדל גדול - הסדר. בפרשיות **תרומה ותצוה** לומדים 1. בנית הכלים שבמשכון, 2. בנית המשכון ולבסוף 3. שמירת שבת. בפרשיות **ויקהל ופקודי**, 1. קדם כל לומדים על שמירת שבת, 2. אחר כך על בנית המשכון, ולבסוף, 3. על הכלים שהיו בתוך המשכון.

והרי זה בדיוק ההפך! מדוע?

חסידות מלמדת שלכל אחד משלשת הדברים האלו יש משמעות שונה ברוחניות:

1. **שמירת שבת** הכונה לנשמה יתרה (היחידה) שאותה מקבלים בשבת, במיוחד במהלך התפלות המיוחדות של שבת.

2. **בנין המשפון** - הקירות והיריעות הם כמו המצוות שמקימים.

3. **כלי המשפון** - התורה שלומדים.

בפעם הראשונה בה למדנו על המשפון למדנו על האופן שבו ה' רואה את זה. אבל בפרשת ויקהל, לומדים על המשפון כפי שהוא בעבודת ה' שלנו, עלינו להשתמש בסדר השני, קדם שבת, אחר כך הבנין ולבסוף, כלים.

קדם צריך להתחיל בכח השבת - בנשמה היתרה. צריכים להשתמש בה כדי שתהיה לנו חיות בתורה ובמצוות. הכח הזה ישאר אצלנו למשך כל השבוע ויתן לנו כח גם בקיום המצוות ואז אפשר להשתמש בכח הזה עבור התורה.

(ראה תורה אור פרשת ויקהל)

תפלה / סדר התפלה חלק א'

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה צפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

החלק הראשון של התפלה כפי שמוכרת לנו היום הוא מודה אני, ברכות השחר, קרבנות והודו. כל היום מתחיל בתפלה ומודה אני הוא רק הצעד הראשון. כל דבר שעושים בבקר (להתלבש, ללכת למקוה, ללמד חסידות וכו') הם כלם חלק מהכנה לתפלה.

מודה אני משמעו אני מודה לה' על כך שהחזיר לי את הנשמה. המילה מודה היא גם מהמלה הודאה - להודות בענין לפני ה'. אפילו שלא מבינים זאת, מוכנים להודות שה' הוא האחד והיחיד.

בבקר חוזרת הנשמה מהשמים, מקום בו קבלה חיות ליום חדש. אבל בתחלה זה נמצא רק בפוטנציאל. במהלך התפלה, עוזרים להפיץ זאת בכל הגוף. לכן כאשר מתחילים להתפלל, אין בנו עדין את כח הנשמה להבין. אפשר רק להודות בכך בכח האמונה, שה' הוא המלך של כל העולם. זהו הצעד הראשון של התפלה, להתחבר לה' עם אמונה, באופן נעלה מהשכל.

בחלקי התפלה הבאים מסבירים לעצמנו בשכל כדי שנוכל להסביר זאת גם לנפש הבהמית. כך נוכל לעבוד את ה' בכל הכחות במשך היום.

(ראה ויקהל ה'תשי"ט)

גאולה ומשיח / בהסח הדעת

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרת מרים צימל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

הגמרא במסכת סנהדרין אומרת שמשיח יבא "בהסח הדעת", זאת אומרת כאשר לא נחשב על כך בכלל או לא נצפה לו.

אבל צריך לחשוב על משיח כל הזמן בתפלה אומרים "כי לישועתך קוינו כל היום"?

אחד ההסברים הוא שמשיח יבוא בזמן שבו נחשב שזה לגמרי לא הגיוני שיבוא. למשל כשמשויים את הדור שלנו לדורות של צדיקים שחיו בשנים עברו, אפשר לחשוב שמשיח לא יכול לבוא עכשו.

אבל דוקא עכשו, כאשר אפשר לחשב שלדור שלנו לא מגיע שמשיח יבוא, זהו הזמן הטוב ביותר למשיח לבא - בהסח הדעת - כאשר אנחנו הכי פחות מצפים שיגיע.

(ראה לקוטי שיחות חלק י' עמוד 172)